

บทที่ 5

สรุปผลการทดลองและข้อ เสนอแนะ

1. ครีมสกัดจากวันของว่านหางจระเข้ (ความเข้มข้น 50 %) มีประสิทธิภาพในการกันแดดน้อยมาก (หรืออาจ ไม่มีเลยจากการออกแบบการวิจัยนี้) เมื่อเทียบกับ 5% พาราอะมิโนเบน โซอิคแอซิด

2. ครีมสกัดจากวันของว่านหางจระเข้ (ความเข้มข้น 50%) มีประสิทธิภาพในการกันแดด ไม่แตกต่างจากตัวยาเปรียบเทียบ (Placebo หรือ cream base) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. วันสดจากใบว่านหางจระเข้ มีประสิทธิภาพในการกันแดด ไม่แตกต่างจากตัวยาเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (จากการทดลองนี้ไม่สามารถวัดความแตกต่างที่น้อยมากด้วยสายตา ได้)

4. ครีมสกัดจากวันของว่านหางจระเข้ ไม่ทำให้เกิดอาการแพ้ที่ผิวหนังหรือทำให้เกิดผลเสียอื่นว ในอาสาสมัครที่ทดลอง แต่มีรายงานการแพ้ในผู้ป่วย (19,20)

5. จากรูปแบบการวิจัยนี้ ไม่สามารถสรุปได้ว่าส่วนวันจากใบว่านหางจระเข้มีฤทธิ์ลดการอักเสบ

6. 5% พาราอะมิโนเบน โซอิคแอซิด ที่ใช้กันในโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ มีประสิทธิภาพการกันแดดประมาณ 4-6 เท่า เมื่อเทียบกับยาเปรียบเทียบ

การวิจัยนี้ ทำให้เราสามารถยืนยันได้ว่า ครีมกันแดดที่ผสมวันจากว่านหางจระเข้โดยวิธีการที่ถูกต้อง ไม่ทำให้สารสำคัญ (Active ingredients) สลายไป ในความเข้มข้นน้อยกว่าหรือเท่ากับ 50% ไม่มีประสิทธิภาพในการดูดซับแสงหรือกันแดด ดังนั้นการที่เครื่องสำอางและครีมกันแดดหลายชนิดผสมว่านหางจระเข้ลงไป คงจะต้องใช้ส่วนที่มีแอนธราควิโนน หรือส่วนเปลือกด้วย ถ้าต้องการฤทธิ์ดูดซับแสง ซึ่งก็ต้องเสี่ยงต่อการแพ้ที่ผิวหนัง แต่หากผสมเฉพาะส่วนวัน โดย ไม่มีแอนธราควิ โนนบนเป็นอนุอยู่ คงต้องอธิบายกลไกการกันแดด โดยวิธีอื่น

หรือสาเหตุอื่นที่ผสมลงไป เช่น ทำให้ผิวหนังชุ่มชื้น หรือบำรุงผิว เป็นต้น ส่วน
ฤทธิ์การต่อต้านการอักเสบจากแสงแดด หรือการอักเสบอื่นๆ นั้น จะต้องทำการ
วิจัยที่ละเอียดขึ้นต่อไป